

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

ОБСЪЖДАНЕ

н а

"ИЗОБРЕТАТЕЛНАТА ВЛЮБЕНА"

Лопе де Вега

С о ф и я

29 януари 1985

П Р И С Ъ С Т В У В А Щ И

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: Банчо Банов

Константин Илиев

Пелин Пелинов

Асен Шопов

Николай Люцканов

Енчо Халачев

Николина Лекова

Галина Асенова

Виолета Бахчеванова

Иванка Димитрова

Любомир Кабакчиев

Сава Хашъмов

Георги Гайтаников

Николай Николаев

Крум Табаков

Александър Григоров

инж. Илия Дратнев

Александър Панков

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

	стр.
I. ПРИСЪСТВУВАЩИ	3
II. ОТКРИВАНЕ И ДНЕВЕН РЕД	
Дико Фучеджиев	4
III. ИЗКАЗВАНИЯ	
Сава Хашъмов	4
Георги Гайтаников	5
Виолета Бахчеванова	6
Сава Хашъмов	7
Татяна Масалитинова	8
Николина Лекова	8
Банчо Банов	9
Георги Гайтаников	10
Николай Николаев	11
Николай Люцканов	12
Константин Илиев	14
Асен Шопов	15
Пелин Пелинов	20
IV. ЗАКЛЮЧЕНИЕ	
Дико Фучеджиев	22
V. РЕШЕНИЕ	23

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

Състоял се на 29.01.1985 г

- о -

О Т К Р И В А Н Е

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВУВАЩ: ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ

Другари,

Откривам заседанието на Художествения съвет при следния

Д Н Е В Е Н Р Е Д :

1. Обсъждане постановката на пиесата "Изобретателната влюбена" от Лопе де Вега и гост-режисьор Никола Петков.

2. Разни.

Имате ли други предложения за дневния ред? Няма. Приема се.

Има думата др. Сава Хашъмов.

ПЪРВА ТОЧКА ОТ ДНЕВНИЯ РЕД

И З К А З В А Н И Я:

САВА ХАШЪМОВ:

Около тази наша постановка по коридорите и кулоарите се говореше, както и тук, че един такъв репетиционен период е неправилен, че не трябва да се репетира след обед. Освен това и половината от актьорите влязоха едва в средата на постановъчния период. Искам да подкрепя реакциите си по време на представ-

лението. Искам да подкрепя и мнението си, че Никола Петков винаги прави празник с пиесата, която работи на наша и не само на наша сцена. За мен лично представлението беше празник, веселие, удоволствие. Искам да го поздравя за умението и таланта му да прави такъв празник, независимо от сроковете и от начините на работа. Не съм специалист и не мога да взема отношение по работата му, но мисля, че през следващите репетиции да поработи по втората част на постановката и специално когато представлението отива към финала. Предполагам, че той по-добре вижда и знае какво трябва да се направи.

Отново ще повдигна въпроса за текста, за словото, което в първите десет – петнадесет минути на много от актьорите не стигаше – или се галопираше, или се предъвкваше, или въобще го нямаше. Но трябва да се спомене и за всеотдайността, за стръвта, с която се играе в това представление. Това ми направи силно и добро впечатление и ме радваха с играта си Мамалев и Джамджиев, а още повече ме радваше Кабакчиев, който много малко репетира, още повече ме радваше и Славка Славова с майсторството си и с голямото си чувство за хумор.

Лично смятам, че има представление и то ще стане още по-добро. Пожелавам им "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата др. Гайтаников.

ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ:

Присъединявам се към казаното от Хашъмов. Искам да допълня мислите му като кажа, че от представлението личи, че много от нещата, които са измислени от режисьора или от актьорите и се провеждат, не се провеждат докрай. Това показва, че им трябва време. Мисля, че не е необходимо да се говори какво трябва, или какво мисля аз. Тук става въпрос за нещата, които са решени

така, както са, докъде са доведени и дали има възможност да се оправят още и да се доведат до художествен резултат.

Искам да отбележа блестящата игра на Славка Славова, великолепната характеристика, кривания и находка, която Кабакчиев е намерил, но личи, че още малко време е необходимо. Мисля, че Джамджиев малко се увлича от приспособленията си, органичността, вярата и наивността му не са достатъчни, за да пласира екстравагантните приспособления, които е намерил и които биха могли да бъдат убедителни, ако се втурне повече без да мисли по това как ще направи жеста на сцената, вече забрави това, което е намислил и почне повече да го вярва и да го играе.

Представлението наистина е празник. Струва ми се, че първата част е по-дълга, което идва от прекалените приспособления, може би, или в танците и тичанията, или в някои сценки, които са повече разиграни – щеше ми се по-рано да свърши първата част. А втората част като че ли е малко по-сурова.

Вярвам, че пиесата ще има голям успех. Искам само да отбележа за костюмите, които бяха великолепни, декорът е функционален и добър.

Пожелавам им "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата др. Бахчеванова.

ВИОЛЕТА БАХЧЕВАНОВА:

Струва ми се, че мислите на всички са в една посока. Идвайки днес тук имах чувството, че се подготвям за един празник, защото знаех, че представленията, които Никола Петков подготвя, носят един празник за нашия театър.

Това беше първата репетиция пред публика и пред Съвета затова пренебрегнах трудностите, които изпитваха колегите от

близостта на публиката.

Направи ми впечатление това, че текстът е в стих и това освен притеснението способствуваше вначалото да не се чува и да не се разбира добре. Ако стихът бъде нарушен това веднага се чувства от публиката. Макар и за късо време е направено много и стихът звучи и логически, и поетично.

Актьори и режисьор са проявили неимоверен труд. Искам да поздравя Мария Стефанова за танците, което е трудно да постигнем. Всички колеги с обич са работили и режисьорът е успял да създаде атмосфера за творческа работа, което личи и във взаимоотношенията на колегите на сцената, личи и тяхната амбициозност.

Имам малка бележка: накрая този пожар асоциира малко със "Сватбата на ъигаро" – не искам да ти съпоставям, но ако може да се избегне този разговор в тъмнината ще е по-добре.

Радостна съм за тези големи възможности, които се дават на нашия състав да се обиграва в танци, песни, свобода, в испански ритъм, в класиката.

Много се радвах на постижението на Кабакчиев, на Славка Славова, на Камелия Недкова, която бележи голям напредък в своята пластичност, очарователност, танци и амбициозност. Също и на постижението на Мария Стефанова се радвах много – всички са чудесни и можем да им завиждаме.

Пожелавам им "На добър час!"

САВА ХАШЪМОВ:

Всичко в текста е достатъчно приятно, хубаво и смешно, за да има паразитни думи, като "Хайде", "Чао" – няма нужда от тях, те не помагат с нищо. Те не са в стиха и не помагат, няма да стане по-смешно.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата др. Масалитинова.

ТАТЯНА МАСАЛИТИНОВА:

Днес не можах, но преди два дни гледах репетицията, от която усетих, че тази постановка ще стане такова представление, каквото днес оценявате.

Винаги съм се радвала на успехите на Никола Петков и смятам, че не е лесно да си комедиен режисьор. Присъединявам се към мнението на колегите. Много се радвам, че Кабакчиев смело се втурва по този път и е интересно на тези години той да намери своето дарование в тази посока.

Зная, че Славка Славова пее много хубаво – защо не изпее тя двата куплета, вместо един.

Натоварена съм от младия женски състав на театъра да кажа, че спокойно можеше да влязат и три жени – защо три такива хубави роли да останат без дубльорство. Всички успяха да се подготвят – по същия начин можеха да се подготвят и тези три жени. В "Сватбата на Фигаро" режисьорът за по-кратко време направи два равностойни и много различни постановки, с което спечели любовта и симпатиите на целия театър и ние доказахме, че едно такова съревнование е само от полза и на театъра, и на актьорите, и за сигурността по отношение на пиесата. В такава постановка винаги може да се замести отсъстващият и затова "Сватбата на Фигаро" ще се играе доста време.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата др. Лекова.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА:

Др. Масалитинова многократно поставя този въпрос за други пиеси, но за тази много късно се поставя.

С голямо удоволствие гледах представлението. Удивена съм от блясъка, с който всеки един от тях се представи. Не мога да посоча нито един, в който нещо да не е както трябва. Разбира се, тепърва ще зрят за добро нещата. Възприех представлението като празник на театъра.

Удивена съм от пластиката, с която колегите работят на сцената, за което ги поздравявам. Като забележка искам да кажа, че колегите, които са много пластични, се карат с тези млади хора, които танцуват. Първият им танц не беше на добро равнище. Същото и на финала и трябва да се поработи още с тях.

Пожелавам "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата Банчо Банов.

БАНЧО БАНОВ:

Присъединявам се към всичко хубаво, което се каза тук. Това е постановка, от каквата нашият театър има нужда. Ние гледахме репетиция в края на репетиционния период и ми се струва, че при всички тези блестящи постижения на актьорите режисьорът има какво още да помисли и да избистря в постановката, която носи своя драматическа линия. Тя трябва да се очертае по-релефно – героите се променят в тази пиеса, побеждава младостта. Лопе де Вега поставя в основата на творчеството си правото на младостта да намери мястото си в света чрез любовта. В това отношение трябва да се потърсят някои градации. Не ми достигнаха едни – два лирични момента, поради което спада втората част.

Не разбрах накрая какво стана, не беше ясно – пиесата носи своята интрига в тази игра, макар и наивна, но в нея вярват всички. Ние трябва да следим хода на сюжета. Това е лесно за режисьора при това положение да акцентира и размести ритми-

чески някои неща.

Струва ми се, че при тази великолепна игра от страна на актьорите, би трябвало да се потърси малко драматургическо разнообразие – т.е. в развитието на героите. Смятам, че доста еднообразно движещите сили играят: каквито са отначало такива са докрай. Това се отнася и за Лусиндо, който искрено е влюбен във Фениса.

Би трябвало вече да се чува единен звук от този ансамбъл, а все още се чуват отделните инструменти – едни играят по така, други – по така, не мога точно да определя: едни играят чиста пародия, а други – реалистично. Мисля, че това ще се получи при срещите с публиката.

Искам да отбележа великолепната музика на Крум Табаков. Китаристите също ми направиха добро впечатление.

Постановката ще има голям успех и ще заеме в афиша ни водещо място.

ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ:

Искам да взема отношение по бележките, които се отправиха. Всичко идва от това, че Никола Петков е твърде деликатен като режисьор и дава право на актьора и свобода. В желанието си да не ограничи актьорската инициатива често пъти той се поддава или деликатнички. Доста от артистите в желанието си да разсмеят публиката самоцелно тези приспособления ги превръщат в атракционни номера. Оттам идва тази липса на органика и липса на категорична защита на съдбата на героите, които не защитават своята задача и лична съдба, а искат да предизвикат смях у публиката. Оттам идва и този разнобой, за което се спомена. Всичко е добре измислено, добре препенено и дозирано като драматургически похват, но самите актьорски приспособления са твърде самоцелни.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата Николай Николаев.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ:

Присъединявам се към казаното и приемам представлението. Но искам да кажа и това, което малко ме притеснява в постановката. Струва ми се, че има малка стилова разнопосочност – всеки играе както си знае. Не зная дали е преодолимо, но мисля, че може да се направи нещо в тази посока – да се помоли Мамалев да обере част от естрадните аксесоари, с които разполага, Мариус Донкин да олекоти образа, защото в сцената със сабите работата тръгна сериозно, като "Хамлет". Малко ми тежи Мариус – като че ли преминава в друг ключ.

Допаднаха ми танците на младите хора, но предлагам във втората част да се намали по време, защото повтаря първата част.

Финалът на пиесата ми е мъгляв – не разбрах как стана всичко. Трябва нещо да се измисли.

Голяма изненада за мен е работата на др. Кабакчиев. Някога във "Виржиния Уулф" открих за себе си, че той притежава много ярък комедиен талант, неизползван на наша сцена. За мен той е един друг артист и съм развълнуван от този факт, че го виждам в друга светлина.

Доволен съм от работата и на Мария Стефанова, и на всички останали колеги, които играят сърцато. Но трябва да кажа, че текстът ми се видя дълъг, има места, които могат да се съкратят още. Костюмите и сценографията много ми допаднаха.

Пожелавам им "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата др. Люцканов.

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ:

Ние направихме предварителни колегиални посещения на постановките и се изказахме за постановката. Ще споделя какво приказвахме, като се надявам с това да провокирам Художествения съвет. Мен ми беше особено приятно да видя, че работи един екип, който намери време винаги да бъде там, такова увлечение в работата в театъра рядко се вижда и е много приятно. Колективният дух за работа допринася да има добра пластика, великолепни песни, двама много добри китаристи. Естествено е това да се предаде на колектива, който работи там, и той да ни зарази със своята спонтанност, със своето веселие, със своята ренесансова темпераментност. За мен постижения като Славка Славова са много приятни, но днес се увлече малко в някои хватки, но всичко беше приятно.

Искам да отбележа, че на миналите репетиции мислех, че нищо няма да стане с капитана, но днес Кабакчиев опроверга това мое усещане и ако той намери още жизнена правда, да бъде любовник-лирик, гневен, ревнивец и пр., ролята ще бъде блестящо изпълнена. Всички тези неща придават на представлението този блясък, за който говорят колегите.

Ние направихме редица сериозни бележки на режисьора и мисля, че голяма част от тях не са взети под внимание, но те вече нямат никакво значение, тъй като пиесата се играе пред публика, но мисля, че и сега имат значение, ако се кажат.

Мисля, че голяма част от смешното идва не от истинската естетическа позиция, която поражда смешно, а идва от хватката. Вземам за пример Мамалев, който играе много заразително, смешен и талантилив човек, но да вземем сцената, когато е под балкона на Белиса. Убеден съм, че голяма част от текста не е дошъл до хората. А тук е танцът му, катеренето нагоре-надолу, а смисълът

на сцената е друг: на един слуга се възлага задачата да бъде съчинител на поетически текстове, да бъде господар. Смешното идва от това, че той казва: вашият нос... и т.н., а тя недоумява, че се говори за очилата й, за носа й. Виждам едно фортисимо у Мамалев, но не чувам за какво говори и смешното идва не от несъответствието на форми и съдържание, а от смешния Мамалев, който от самото начало дава тази заявка и докрая е това.

В този смисъл направихме забележка на режисьора, че като естетика, че като ключ към разгадаване на смешното тук има нещо, което на мен поне недокрай ми попада и върху което бих се замислил. Много ми харесва Камелия – тя е всеотдайна, но не виждам моменти, в които да замисля своите хитроумия. "Сто разни хитрости аз бих измислила...", както казва Бомарше – но как и къде ги измисля?

Обърнахме внимание на режисьора върху решението на някои образи – не виждам защо две жени се бият на живот и смърт за Лусиндо, когато той целият е инфантилен. Не разбирам защо се бият – за този поручик от испанската армия. Може би трябва да бъде обратно – Мариус Донкон да бъде Лусиндо. Има нещо в противоречие с жизнената правда.

Мисля, че при единството на театрална и социална правда тук там се нарушава твърде значимо и в този смисъл казаното от Банчо Банов, развито, разширено и задълбочено има и истина: всичко е бляскаво, на мен ми е интересно да го гледам на моменти заради таланта, остроумието и заразителността, с която играят, а в крайна сметка у много хора има вътрешна статика, едно вътрешно неразвитие на сценическия разказ и на вътрешното развитие на духа.

Най-много развитие съзирам у Славка, също и у Мария Стефанова, макар че не разбрах нейното превъплъщение и примирение: вие се оженете за този, аз за този... Не можах да разбера по

какъв начин режисьорът ни дава прехода.

Имаше още една великолепна песен "Черната река" – пееше я Камелия или Лусиндо – те са носещата греда в пиесата и са отрабени с част от активност. По-активен е Дористео с песните си.

Мисля, че постепенно нещо ще се уточнят и ако е възможно някои хора да бъдат подтикнати към линия на разбиране на това, което става, и на подмяна на смешното^{не}Упо същество с истина, която дароди смешно. Разбира се, това е възможно, ако е приемливо за режисьора.

Постановката ще се хареса много на публиката, ще бъде популярна и ще се възприема с радост, има хубава пластика, ритмика и настроение, с което се играе. Хореографията не ми тежи. Костюмите са великолепни. Пожелавам "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата Константин Илиев.

КОНСТАНТИН ИЛИЕВ:

Не можах да бъда полезен на колектива и при този вид театър по-директна е връзката режисьор – актьор и няма място за много теоретизиране. На пръв поглед задачата на Никола Петков изглежда непретенциозна, защото това е пиеса за любовта, а от друга страна е много претенциозна, защото е много трудно да се направи пиеса за любовта – иначе във всяка пиеса има любов, но има и други неща. Смятам, че ориентирането към това да се покажат танци, актьорска пластика и способност за актьорска изобретателност беше правилен път.

Каза се, че има много самоцелни приспособления, но искам да кажа, че Никола Петков прояви умение да се съобразява с другите, прояви чувство за мярка и много от нещата, които тежача, бяха махнати, дори повече се магнаха. Магна се дори и тази песен.

По отношение на танците – имам усещането, че горе професионалисти гледат как долу играят любители – има нещо силно притеснително в това. Но няма да бъде добре да се махнат танците, защото много трудно влизат актьорите в действието и трудно се получава този дух на представлението, ако се започне с едно тихо начало. Дори ми се струва, че карнавалният шум и веселието са много малко, независимо от танците. Ако има възможност за едно по-силно и по-ударно начало ще бъде по-добре.

Мисля, че все още това е заявка за празник и това, което липсва и е поправимо, е по линията на ритъма на представлението. Като че ли паузите в това течащо действие са убийствени за такъв вид театър, а такива имаше на няколко места и най-чувствително преди началото на предпоследната сцена. Получи се, може би, от това, че Джамджиев закъсна, но преди финалната сцена има една твърде дълга и безсмислена пауза. Зрителят няма нужда от пауза, за да преосмисля това, което е станало. Когато актьорът трябва да напусне сцената казва: "Аз тръгвам" и не е необходимо да се премисля нещо. Има места, където трябва да се застъпват сцените.

Искам да отбележа големия ентузиазъм на актьорите. Имаше критичен момент в работата, но се справи.

Пожелавам им "На добър час"!

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има шумата Асен Шопов.

АСЕН ШОПОВ:

Имам две противоречиви усещания от представлението. Не бях на режисьорския съвет и нямам пред вид тези бележки, които са правени. Искам да започна категорично с всичко положително, което се каза, а именно двата момента, които отбелязаха колегиите, които в принципната им същност за мен са много важни. Това

е от една страна процесът на репетиции със своята атмосфера, и от друга страна жанровата тренировка на терена на театъра, която е много оскъдна, липсваща, и съпротивата да я преодолеем се чувствува и на сцената, макар и като момент на степен на усвоеност, личи, че все още малко трябва в танца, в пластиката все още малко трябва, в песента все още малко трябва, за да минат момента на тренирането и задачата, да се превърнат в убедително, в органично актьорско присъствие на сцената, т.е. да се преодолеят моментите, когато все още се контролират нотките на мизансцена или постройката, които сами за себе си са малко в преекспонирано количество, биха били добра партитура от момента, в който започне да не личи разработката или изработката, а станат жизнено проявление на сцената.

Тази атмосфера в процеса на работата е един контрапункт с другите ни репетиционни периоди, които често са съпътствувани от обратна несработка, от сърдене, невярване, работи ли ми се или не... А на това долу бях само като на работен период – пак си заслужава, независимо от това докъде се е стигнало, какъв е резултат, си струва да се оглежда този динамичен стереотип на колективизъм в работата, на дух на желание, нещо е накара-ло хората да се съгласят в нестандартно време, нещо ги кара да се самоупражняват, да танцуват, да се реализират, да се мъчат да пеят. И това тичане долу към камерна сцена на всички тези борещи се да родят представлението е много приятно и дефицитно нещо в театъра.

Това е едната страна, която искам да подчертая и само заради която си струва да се зарадва човек. Втората страна е тази, че поради една или друга причина едностранчив репертоар на сериозността на задачите и изискванията, с които е обремене-

на голямата сцена, явно липса на професионално разнообразие на изразните средства – колкото у артистите, два пъти повече у постановъчните екипи, които също нямат нито усет, нито чувство за тези неща и когато се сблъскаме с тези проблеми се оказваме хора, които опитват, хора, които неочаквано реализират едно или друго нещо половинчато, защото това са едни чужди материи. Съгласен съм с всички моменти, които квалифицират представлението като жизнерадостно, контактно с публиката и ще се радва на този успех. Не случайно той се свързва с проявлението на режисьора, които представляват посока на усилие на един човек. Но независимо това, свършвайки, гледайки цялото, остава един неприятен въпрос: за какво беше цялата игра, т.е. някъде жанровото многообразие ни е удавило като наводнение, картината е скрита отдолу и вие не можете да се отърсите или може би трябва да се върнем като мисъл най-напред, нещо като цел, която трябва да изкристализира, да бъде на фокус – за какво все пак се разиграва цялото това представление, защото вътре в него сигурно ще има някакъв умисъл у автора, която се е загубила и която трябва да се изясни, трябва да стигне до публиката. Струва ми се, че има нещо сериозно в тази пиеса.

Коментирам с неудобство, тъй като това беше един разговор проявен между много хора и не искам да си приписвам авторството, макар че ги споделя и като мои мисли. Става дума за това, че все пак трябва да има усещане в зрителната зала защо е било необходимо написването на такава пиеса "Хитроумната влюбена", т.е. защо са нужни всичките хитроумности, за да може любовта да се добере до правото си на съществуване. Там някъде, свързано с мисълта за правото на младостта и правото на живота на любов в конфликт с какво, какво се съпротивлява, срещу какво застава,

какво я спъва? Всички тези мисли ще отведат някъде около автор, епоха, страна, къде и кога става това, какви процеси съществуват, защото не можем да изключим от съзнанието си, че това става в Испания и че не е само ритъм, темперамент, страсти, а е примерно и инквизиция. Вътре в пиесата е онова, което тръгва с линията, защо този мъдър, умен възрастен човек си позволява така да малтретира, или да подтиска, или да унизява чувствата на младото момиче, да не дава право на съществуване на тази любов и т.н., под булото на какво е скрито или къде са скрити или подтиснати или защо са скрити и подтиснати всичките тези истории, за да се обособи нещо вътре в представлението, което съществува и в автора на представлението, друг един тематичен, а не сюжетен конфликт.

Това не е въпрос на разработка, защото цялото представление го носи и много леко би се появило вътре, ако мине и като съзнателно потърсена тема, за тематичния конфликт в пиесата. Откъде ще дойде потребността за толкова хитроумности, за да просъществува любовта? Сигурно тук се е намесила и религията и смешната реплика: "Религиозен празник е, детенце". Всичкото това е едно назидателно, укоряващо на тази лицемерка по отношение на искреното, спонтанния и непосредствено поведение на младежите.

В този смисъл си позволявам предположение как би изглеждало представлението, ако не го затрупате отначалото с този фойерверк, с което дърпате силно вниманието в една посока, отвлечате го, задължавате ме да го гледам по един и същи начин - какво би било, ако се откажете от това начало и пиесата започне кротко със сцената между Славка и Камелия, която е много силна сама за себе си, т.е. да започне като нормална пиеса? И там някъде, където свърши първата сцена, да разиграете действителното

начало, с което започвате – да се отрици празникът, в който ще се потопят тези две тенденции, ще влязат в коридата и ще се завърти цялата игра. Това е едно хрумване в момента в стремежа да илюстрирам посоката на бележката, която искам да направя, защото трябва да има точка, от която да се тръгне и точка, до която да се стигне в смислов план: животът е по-силен от цялата инквизиция, решена с жанрови средства в тази пиеса.

Радвам се, че виждам Кабакчиев в тази светлина, в една крайно изненадваща и приятно изненадващо ме негово проявление. Само не се втурвай повече от това, решението е не във втурването, а в "Аз тръгвам".

Правилна е бележката, че разделените двойки играят всяка в своя опера: Мамалев и Джемджиев, Мария и Мариус, Кабакчиев и Славка, а Камелия с много енергия се опитва да върже всичко. Необходими са малко повече допирни точки между всичките, което ще допринесе за прозвучаването на основния звук, тон, на оркестъра, за който спомена Банчо Банов. Това се усеща, то дразни и може би с известно омекотяване в линията ще се постигне по-добър резултат. Например, Мария Стефанова е толкова остро изрязана на фокуса в желанието си да бъде категорична на сцената, че преминава известна граница. Усилията и енергията, с които Камелия играе: това е моя пиеса, мое представление, е също с една степен омекотено ще бъде по-добре. Също предаността, с която Мамалев се опитва да поддържа жанровото звучене на пиесата, ако се малко приближат един към друг, ще се получи по-цялостна картина, може би малко по-мека. Имам чувството, че са обременени от известно недоверие – трябва сега да се защити, не сме сигурни в резултата и ще трябва да го защитим и тази степен на усилие личи в представлението.

Ясно е, че представлението в една или друга посока е реализирано и му е необходима малко повече мекота, малко по-близко един до друг да застанат.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Има думата Пелин Пелинов.

ПЕЛИН ПЕЛИНОВ:

Когато е написана и е играна тази пиеса тя е прозвучала революционно, защото идва в едно мрачно Средновековие, когато откритата любов и искрените взаимоотношения между хората са били ограничавани от едно религиозно възпитание, от едни религиозни канони, от една средновековна инквизиция, която е спирала този естествен порив на душата да се изрази и осъществи чрез любовното чувство. Лопе де Вега тогава е бил революционер, създавал е нещо твърде еретично. Тогава пиесата е звучала революционно. Но днес това е невъзможно и няма срещу кого да се бори с един такъв сюжет и размисъл за човека. Съвсем неправилно е да се търси такава борба. В този смисъл решението на Никола Петков да тръгне към един празник, към едно раздвижено и като действие, и като емоционалност представление, е вярното решение. Харесвам това решение, оценявам го като положително. Но сравнителният метод е неизбежен и ако нямахме "Сватбата на Фигаро" щяхме да обявим това представление за откритие, като нещо изключително в нашия театър. Но след първата пиеса, колкото и да се пазим от сравнението, виждаме, че има едно повторение, което като че ли не достига с малко първото достижение, което се стреми към него, но още като че ли не го постига.

Основната тема на произведението или темата за любовта и за свободните взаимоотношения между влюбените двойки е добре развита, макар че отначалото ми се струва, че все още има някои

неща, които трябва да се изяснят. Онези от вас, които са гледали преди седмица репетиция на пиесата, а днес тази репетиция, ако ги сравнят трябва да установят, че има много бързо и категорично придвижване към изясняване и по-точно пресъздаване на литературния материал. Преди седмица представлението страдеше от една многотия, както се изрази режисьор в разговора ни тогава. Но сега тази многотия е намалена в днешния вариант на представлението и се приближава все повече към своите точни координати. Струва ми се, че в този смисъл като една най-обща препоръка, че Никола Петков трябва да продължи още малко да събира представлението около основната мисъл – любовта. Като че ли все още са пръснати нещата – и тази естрадност у Мамалев, у Емил Джамджиев, докато при Славка и Мария нещата са по-точни, по-приятни и по-добре направени.

Трябва и аз да призная, че изявата на Кабакчиев в този образ е много интересна и много неочаквана. От 23 години наблюдавам този артист, гледал съм почти всички негови сценични изяви, но таква нещо не съм видял. Това не съм го забелязъл във "Виржиния Уулф", че ще може така интересно и жизнено да покаже един друг тип герой, който не е от неговото амплоа. А можи би това е неговото амплоа, но животът го е принудил да играе друг тип герой. Единственото, което смятам, че трябва да се направи още е да се съберат нещата, да се прецизират и ролята ще узрее. Много върно е очертано и това, което той си е привнесъл като една рамка с тази великолепна находка: "Аз тръгвам".

Казах за Мария и за Славка, че са добре, но при Мамалев и Джамджиев нещата трябва да се прецизират още, да се съберат и малко да се видоизмени тяхната линия. Тежък е Мариус на сцената, макар че ролята предполага една такава степен на грубост, но още

не е направена.

Не се съмнявам, че всичко ще улегне в останалите репетиции. Пожелавам им "На добър час"!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Художественият съвет зае много активна позиция по отношение на пиесата, която гледахме. Казаха се много хубави неща от всички и искам да се присъединя към преценката за яркост на представлението, оценката за Славка Славова и Кабакчиев, които великолепно изпълняват ролите си, костюмите също са много хубави, хубави са и танците.

Критични бележки най-синтезирано направи Асен Шопов, Банчо Банов, Николай Люцканов. Нямам намерение да повтарям казаното вече от тях.

Има нещо сходно в двете представления, поставени от Никола Петков в нашия театър, което налага режисьорът да се отнесе сериозно към направените бележки, за да не изпитват такова впечатление и актьорите, които трябва едната вечер да играят в "Сватбата на Фигаро", а другата – в "Изобретателната влюбена" и да не се питат зрителите след представлението къде са гледали този актьор. Но това са неизбежни неща и не бива да ни притесняват. Това, което се спомена за тематичния конфликт, трябва да излезе наяве, за да се предпазим от неблагоприятни бележки.

Има още време и достатъчно репетиции, за да може режисьорът да осмисли казаното на Художествения съвет. Надявам се, че желанието, с което актьорите участвуват в тази постановка, ще им помогне да реализират и онова, което още не са успели.

Предлагам Художествения съвет да вземе следното

РЕШЕНИЕ :

Художественият съвет приема постановката на пиесата "Изобретателната влюбена" от Лопе де Вега, поставена от гост-режисьор Никола Петков.

Има ли други предложения? Няма. Приема се.

Има ли въпроси по точка "Разни"? Няма.

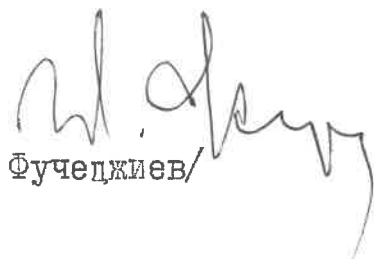
Закривам заседанието на Художествения съвет!

/Край 18.00 часа/

Стенограф:

/Р. Райчев/

ДИРЕКТОР:

/Д. Фучецжиев/